

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Laub, Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1835-12-10)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Laub, Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1835-12-10)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 176.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000104.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Mynster, Jakob Peter, *Breve fra J.P. Mynster,*

Roeskilde, 10de Decbr. 1835.

Naar jeg herved sender Dig en liden Katechismus-Bog^{*)}, da kan Dulæse deraf, hvad Du vil. Men hvad Du skal læse, er min hiertelige Lykønskning til alle glædelige Begivenheder i Din Familie, og min Deeltagelse i, at det gaaer Dig og Dine Børn vel.

Mig gaaer det ogsaa godt, naar vi blot engang kunde faae Hast paa de uendelige Forhandlinger her i Roeskilde. Ikke fordi jeg har det saa ilde her; men jeg kunde dog have det meget bedre i mit kiere Hiem, ved mit kiere Embede og det øvrige Kiære, jeg har i Verden. Jeg, som tilforn kun engang om Aaret lod mig af min Kone puffe til en liden Udflugt af Kjøbenhavn, er nu bleven et reisende Medlem af Verden, har i Sommer paa Visitats bereist temmelig stores. 177 Strækninger af Sielland — hvilket var mig meget behagelige Toure og Forretninger — og nu maa jeg hver Uge flakke mellem Kjøbenhavn og dette. Nogen Interesse kan man tage i Alting, saaledes ogsaa i dette Liv; men, stod det til mig, lod jeg gjerne Politik være Politik, jeg har havt nok af den i mine Dage.

Den forfulgte Tak-Adresse^{*)} maa Du ikke troe, jeg undseer mig ved. Det er dog Sandhed, hvad jeg har sagt deri; det er Sandhed, at en ny Æra i Danmark begynder, ikke med Provindsialstændernes Forsamling, som Nogle ville, men med Frederik den Siettes Negiering, under hvilken den aandelige Udvikling, hvis Spirer kun forhen vare lagte, er stadigen fremskreden. Jeg veed, at Kongen er retfærdig, god og omhyggelig for sit Folks Vel, og at det er fuldt saa meget denne Omhu, der skienkede os Stænder-Institutionen, som den Frygt for Tidsaanden, hvoraf de Radicale ville udlede Alt. Stænderne havde gjort meget bedre i at bevare den Tone, jeg slog an, og med Ærbødighed og Kierlighed at samvirke med Kongen, end i at fremkomme med Meget, som i Indhold og Tone kun tiener til at forbitte, og som let kan have uheldige Følger. Vel have hidtil kun enkelte Explosioner fundet Sted; men uagtet alt vort uendelige Vrævl maae vi dog engang komme til de afgjørende Discussioner, for hvis Skyld vi ere her, og det vil da desværre vel vise sig, hvor Mange der ere mere bange for at lægge sig ud med Kjøbenhavnsposten, end med Kongen.

Men hvor betænkeligt endog det nærværende politiske Øieblik hos os seer ud, troer jeg dog, at Alt igien vil sætte sig i god Orden. Der er ingen virkelig Misfornøielse i Danmark, og seer man hen til, hvorledes f. Ex, Stemningen i Frankerige har forandret sig siden Julii 1830, saa tør vi ogsaa haabe, engang igien at komme til at snakke om Andet, s. 178 end en flau Politik, der mener, at Staten ingen anden Kiærne har, end Finantserne.

Tantum. Ellers staaer det vel til i mit Ydre og Indre — det vil sige, at der er Liv, Ro og Elæde.